

Nieuwsbrief

September 2023

Marjanne
in Zambia

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

En weer zijn we de halve wereld over gereisd. Kwam de vorige nieuwsbrief nog vanaf Zambiaanse bodem, deze brief schrijf ik vanuit ons vaderland. Ik bivakkeer weer in Nunspeet.

Soms waan ik me nog wel in Zambia. Zoals in de afgelopen week waarin de temperaturen rond de 30 graden waren. Lekker hè? In Zambia hebben we zulke omstandigheden maandenlang.

Of als ik langs een maisveld kom en zonnebloemen zie. Het zou zomaar Zambia kunnen zijn aan het eind van een regenseizoen.

Als ik op dit moment naar buiten kijk, zie ik een grijze lucht. Af en toe klettert de regen tegen het raam. Echt Hollands. Ideale omstandigheden om een nieuwsbrief te schrijven.

We gaan terug naar afgelopen juni. Daar waren we gebleven met ons verhaal. Akelige weken waren het, waarin we gedwongen afscheid namen van de leidster van het scholenproject, nadat fraude aan het licht was gekomen.

Het waren weken waarin ik de overdracht moest regelen, zodat er geen projectinformatie verloren zou gaan. De enig overgebleven collega moest ondertussen zoveel mogelijk toegerust worden,

zodat zij het project gaande kan houden tot er een nieuwe collega gevonden wordt. Dat betekende veel overleg. Dat betekende allerlei invullijsten maken, waarop schoolbezoeken en uitgedeeld materiaal bijgehouden moeten worden. Het is de bedoeling dat ik vanaf een afstandje Amai Chipanga blijf begeleiden via videogesprekken. Helaas, internet op de zendingspost wordt er nog steeds niet beter op. Dat maakt dat het niet meevalt om contact te hebben.

Ik heb veel bewondering voor Amai Chipanga. Ooit leerde ik haar kennen via haar man die een schooltje had. Zelf bleek ze ook dol op kinderen te zijn. Ze hielp haar man en kwam toen ook mee naar onze toerustingconferenties. Uiteindelijk startte ze zelf een kleuterschooltje op haar erf. Tijdens bezoeken aan haar schooltje gaf ik haar extra training.

Helaas kwam er onenigheid in haar dorp over de plek waar onderwijs gegeven moest worden. De hoofdvrouw van het dorp verbood Amai Chipanga nog langer les te geven.

Wij konden haar wel gebruiken voor de wekelijkse kinderclub. Tijdens de coronatijd kreeg ze er een taak bij: het vertalen en inspreken van onze Bijbelvideo's in het Chinyanja. Later kreeg ze er taken binnen het scholenproject bij.

Vragen of meer weten?

Neem gerust contact op met de thuisfrontcommissie: TFC Marjanne in Zambia | p/a Kuntzestraat 94 | 8071 KV Nunspeet
t (0341) 26 08 93 | e marjanneinzambia@gmail.com

Adres Marjanne Hendriksen: p/a Laan 44-C | 8071 JB | Nunspeet
t 00260 96 8092776 | e marjannehendriksen@hotmail.com

Eerst kwam ze altijd lopend naar de zendingspost. Of op haar roze fiets. Een ooit op een van onze conferenties zelfgemaakte tas aan het stuur.

Ze heeft ondertussen haar motorrijbewijs gehaald en nu toert ze door de omgeving om onderwijzers te trainen en materialen te verdelen op alle schooltjes die onder ons project vallen. En dat terwijl ze al 62 jaar is!

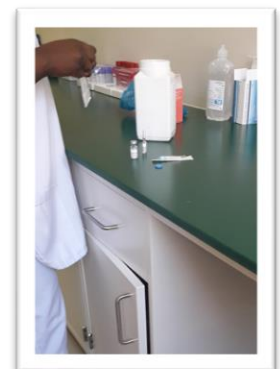
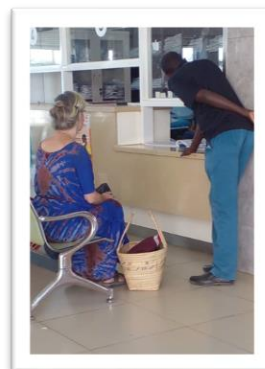
Juni was ook de maand waarin in Nunspeet een boer'nlentefair werd gehouden. Een deel van de enorme opbrengst was voor ons zendingswerk in Zambia. Een prachtige verrassing!

De thuisfrontcommissie was op de fair aanwezig met een kraam. Zij hebben een prachtig aantal van mijn boeken verkocht en kaarten van een vrouw die al jaren voor ons werk kaarten maakt en verkoopt. Jaarlijks spaart zij honderden euro's bij elkaar!

Een andere vrouw had ik weet niet hoeveel poppenkleertjes gebreid. Die werden ook verkocht voor ons zendingswerk. In stilte gebeuren er achter de schermen prachtige dingen, die het mogelijk maken om jaar in jaar uit samen te werken voor Gods Koninkrijk. Wat een zegen!

In de maand juni deed ik nog een andere ervaring op. Ik werd gebeten door een hond. Vanwege het risico op hondsdoelheid moest ik binnen 48 uur starten met een serie injecties. De directeur van de zendingspost regelde via zijn connecties dat ik geholpen werd in een gloednieuw ziekenhuis, gebouwd op nog geen vijf kilometer vanaf onze post. Hele formulieren werden met de hand ingevuld. De injecties moest ik dan wel weer zelf gaan halen in het dichtstbijzijnde stadje. Gelukkig heb ik aan dit verhaal slechts een vaag litteken overgehouden en daar zijn we dankbaar voor!

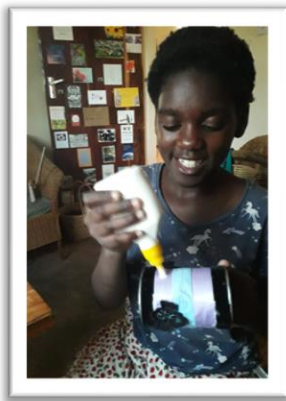
In juli kregen we tussen alle werkzaamheden door bezoek van twee Nederlandse dames. Zij kwamen namens Deputaten Zending van de Christelijke Gereformeerde Kerken kijken hoe het ervoor staat met het scholenproject en het boerderijproject. Beide projecten krijgen financiële steun vanuit Nederland. Samen trokken we de omgeving in om scholen te bezoeken en wandelden we langs alle activiteiten op de boerderij. Het is zo goed als men met eigen ogen ziet waarover op papier al heel wat is gedeeld. De onderlinge gesprekken met alle betrokkenen is als heel bemoedigend ervaren.

Het is altijd gezellig om bezoek uit Nederland te krijgen. Dat gebeurt natuurlijk niet zo vaak. Gelukkig weten ook anderen de weg naar mijn huisje te vinden, met name in het weekend. De ene keer zit ik met een aantal studenten een spelletje te doen. Of ze komen op mijn veranda om hun kleding te repareren. Een andere keer ben ik in de weer met tienermeiden om iets creatiefs te doen.

Hoe houden we onze tieners vast? Dat is wel een vraag waar ik regelmatig over nagedacht heb. Elke week hebben we een kinderclub op de post. Hoe mooi zou het zijn om ook een tienerprogramma te hebben! Een paar jaar terug dacht ik iemand gevonden te hebben die dit wel wilde gaan doen. Ik schreef een heel programma. De jongedame deed drie weken haar best. Toen ging ik op verlof. Bij terugkomst bleek de dame gestopt te zijn.

Nu hebben we dit jaar twee nieuwe dominees als collega's op de Bijbelschool mogen verwelkomen. Een van hen woont al met zijn vrouw ook op de post. Zij wilde heel graag iets in het kinderwerk doen, als ik haar zou leren wat ze kon doen. Maar al te graag! En nu hebben we dus eindelijk echt een tienerclub op onze zendingspost!

Bovendien zijn we in augustus ook gestart met een programma voor tieners tijdens hun schoolvakantie. Amai Chipanga ging twee keer per week naar twee verschillende buurdorpjes om daar bij een open Bijbel een serie van zes lessen te geven met onderwerpen als vriendschap, groepsdruk, mijn toekomst ed. Met dank aan de collega's van Stephanos, die hun materiaal met ons deelden.

Zelf mocht ik in augustus weer een week lesgeven op de Bijbelschool. Wat zouden de studenten nog onthouden hebben van de eerdere lessen die ik in mei had gegeven? Ik begon met een quiz. Dat viel zo in de smaak dat we elke dag startten met een quiz over het geleerde van de voorgaande dag. Fanatiek dat de mannen waren! De theoretische eindtoets hebben ze bijna allemaal gehaald. Belangrijker vind ik de praktijk. Ze hebben binnen een week allemaal twee Bijbelvertellingen moeten voorbereiden en presenteren. Nu hopen we dat zij het geleerde in de kerken in praktijk gaan brengen en vele kinderen via zondagscholen of clubs het evangelie mogen horen.

Na deze week werd het tijd om mijn boeltje weer te pakken. Elke keer weer een heel gebeuren: alle gordijnen, beddengoed, kledjes van tafels en stoelen en dergelijke wassen en in plastic dozen opruimen. Alle spullen van de wand. En na de ervaring van afgelopen jaar, alles wat ik niet in andere handen wil laten verdwijnen in een stalen kist achter slot en grendel verbergen.

En verder moesten er koffers gepakt worden. Wat moest nog mee voor de laatste conferentie? Wat moest mee naar Nederland?

De laatste training die ik mocht geven was een seminar tijdens de jaarlijkse familieconferentie van de Reformed Baptists in Lusaka. Daar komen altijd honderden mensen op af. En ik ken er hoe langer hoe meer door alle trainingen die ik in de loop der jaren in dit netwerk door heel Zambia heen heb mogen geven. Gelijktijdig worden nieuwe contacten gelegd, die weer uitlopen op uitnodigingen voor het komende jaar.

En zo kwamen we in de laatste week van augustus. Handig dat ik al in de hoofdstad was. Wel zo rustig met een vlucht voor de boeg. Ik gebruikte mijn tijd om het een en ander voor het videoproject te doen. Dat hebben we het achterliggende half jaar tussen de bedrijven door ook nog een beetje gaande proberen te houden.

Er kwam in die laatste dagen voor vertrek nog een telefoontje van een domineesvrouw. Ze had over mijn trainingen gehoord. Vanuit haar kerk hadden ze het plan om een dag voor kinderen uit de buurt te houden met spelletjes en een Bijbelverhaal. Kon ik haar nog leren hoe ze zo'n vertelling kon houden? Dat kon nog precies; ik had nog één dag! Samen zijn we aan de slag gegaan. Gewoon lekker buiten!

De dag daarop ging ik naar het vliegveld. Middenin de nacht verliet ik een donker Zambia. Bij het ochtendgloren liep ik op een luchthaven in Kenia om door te reizen naar Nederland. Aan het eind van de middag was ik weer op vaderlandse bodem.

Mijn eerste nacht in Nunspeet was de zogenaamde 'Nacht van Nunspeet'. Tjonge, wat kun je dan verlangen naar de nachtelijke stilte van de bush in Zambia ...

We zijn nu ruim een week verder. De koffers zijn uitgepakt. Het Hollandse leventje is weer opgepakt. Mijn verjaardag gevierd. Een stortvloed van kaarten, mails en appjes van nieuwsbrieflezers maakten de dag extra feestelijk. Heel hartelijk dank!!

Mijn agenda stroomt ook al snel vol. Het is de bedoeling dat ik DV het komende half jaar weer volop aan de slag ga met het Bijbelvideoproject. Zo'n zegen om hier goed internet te hebben!

Ook is er ruimte voor andere zendingsactiviteiten. Er staan al wat vergaderingen met zendingsorganisaties gepland, een aantal interviews en een verzoek om evangelisatiemateriaal te schrijven. Ook aanvragen voor presentaties, gastlessen ed. zijn een jaarlijks terugkerend gebeuren. Ik vind het heerlijk, die afwisseling in mijn bestaan. Schroom dus niet om mij te benaderen als u/jij meer wilt weten over het leven en werken op het zendingsveld. Ik deel graag vreugdevolle verhalen over hoe de Heere wereldwijd werkt. Zijn koninkrijk breidt zich uit!

Een hartelijke groet,
Marjanne